

Vánoce pod psa

Petr Valášek

Vcházíme dveřmi do prázdné místnosti s židlemi po stranách. Umělý vánoční stromeček v rohu, po stěnách jmelí a ozdobené borové větvičky, všude obrázky psů a koček. Ale ne ty obrázky, co znáte z internetu. Kostra kočky, trávící ústrojí psa, plakát „Co dělat, když váš pes sežere čokoládu“ a podobně. A hlavně silný zápach dezinfekce. Jsme v čekárně u veterinářky Kuňákové a jsou Vánoce. Takhle to tady vypadá každé Vánoce. Vím to, protože mě sem Velkej každé Vánoce vodí. Protože jsem blbej pes a vždycky něco vyvedu. Dneska jsem třeba sežral čokoládu.

„Pane Koubku, ten váš pes už další rok asi nepřežije.“

„No jo, je to trumbera starej!“ směje se Velkej.

„Ale ne, vy dobře víte, co myslím.“

Velkej dobře ví, co doktorka Kuňáková myslí. Já to taky vím, ale já si myslím svoje. Jenom vy to nevíte. Tak poslouchejte.

U nás doma jsou teď čtyři lidi: Velkej, Velká, Malej a Malá. Předtím s námi bydlela ještě Stará, ale to tu ještě nebyla Malá. Když Stará umřela, to jsou dneska tři roky a něco, tak se mi dost ulevilo a myslím, že nejenom mně. Jak ta mi pořád ubližovala! Teda, asi. Těžko říct. Ona takhle sedí v tom svém křesle, vyschlá jak švestka, tu svoji smradlavou kostkovanou deku přes kolena, čumí na zprávy, nadává na politiku, na drahotu, na všechno. Pak vstane, tak vstanu taky, jdu s ní, dívat se, co se děje, snažím se být co nejbliž u nohou a najednou bam! Pravačkou o mě zakopne, levačkou mě trefí, až odletím do skříně.

„Maminko, nekopejte do toho psa, prosím vás.“ No jo, Velkej, ten se mě aspoň občas zastane. Ale není to zadarmo.

„Pletl se mi pod nohy, mamlas! A ty mi nic neříkej, Romane! Nic mi neříkej! Podívej se, jak žijete! S Mařenkou po sobě štekáte každý večer! Věčně nejsi doma! Kdovíkde lítáš a rodina je sama doma. To můj Karel, ten byl vždycky o půl třetí doma. Ty mi tak budeš něco vyčítat!“

„Dejte pokoj aspoň na Vánoce, prosím vás. Dobře víte, že se snažíme našetřit na barák, tak holt pracuju až do večera. Teď už to není tak, že vám ve dvě padla a jdete domů, ale to vy nikdy nepochopíte. A ten pes – ten za to už vůbec nemůže!“

„Cos to řekl?! Ty chceš říct, že jsme se flákali? Že jsme nedřeli jak soumaři, jenom abychom zaplatili byt a Marie nešla do manželství zadlužená až po uši? Tohle si podle tebe zasloužím?“

„Tohle nemá cenu. Pojď, Pišto, jdem pryč.“

Nemělo to cenu, tak jsem šel. A hned jsem taky spadl. Pamatuju si jenom probuzení ve veterinární ordinaci a nějaké světlo do očí. Prý otřes mozku, nic to není. Možná za to Stará fakt nemohla. Za ten kopanec, myslím. Pak se o mě dva dny báli, tak ani nedutali. Ale pak, až jsem dokázal zase chodit rovně, tak se Velkej s Velkou fakt pohádali a chudák Malej brečel u sebe v pokoji. Zašel jsem za ním, tak se aspoň usmál. Je to hloupé takhle říct o člověku, ale fakt se mi trochu ulevilo, když na jaře Stará umřela. Hlavně tadyhle na boku se mi ulevilo. Myslel jsem, že se to spraví i mezi Velkejma, jenomže to už Velká měla břicho a víte, jak to je. Ona unavená, on vystresovaný, stačilo maličko a už to zas jelo. Malej to taky vycítí, takže vyšiluje a je to ještě horší. Aspoň mě ale nikdo nekopal. Když se pak Malá o dalších Vánocích narodila, tak jsem si říkal, že by mohl být klid. No jo, jenomže to bych to zas nesměl zvojit. Jsem takový blbec zvědavý, jak říká Velkej.

Takže on si vzal moji uslintanou držku do dlaní a povídá: „Pišto, hlídej tady doma Simonku, já zatím dojdu pro kapra.“

Tak si sedám u postýlky, Velká s Malým koukají na bednu, Malá spí. Mám důležitý úkol! Hlídám! Slyším, jak Velkej otevírá dveře, zavolá něco na rozloučenou a odchází. Jenomže on říkal, že pro něco zajímavého jde! Tak to ne, přece tam nemůže ven jít sám! Co kdyby se mu něco stalo? Vybíhám z obýváku, skáču přes předsíň a ještě tak tak stihnu proklouznout na chodbu, než se dveře zabouchnou. Aha, tak nestihnu. Na chodbu to stihla jenom pravá přední tlapa a pak se dveře zabouchly. Vyju, až uvadají barborky na stole. Z tlapy mi kape krev.

Velkej mě utěšuje: „Prosím tě, to nic není. Hlavně nepanikař, Marie.“ Aha, tak to neutěšoval mě, ale Velkou. Té se to nezdá.

„Víš co, radši tam s ním zajed', ať mu to blbě nesroste.“

„A co kapr?“

„No, tak budou Vánoce bez kapra. Na to ještě nikdo neumřel.“

Veterinářka mi to trochu narovnala a dala do dlahy. Takže místo mrtvého kapra mají polomrtvého psa. Zbytek Vánoc strávím vleže u Malé, bolavá tlapa ovázaná, stejně sotva chodím. Velkej a Malej mě pořád hladí, i Velká se občas přijde pomazlit. Naučil jsem se takovou fintu. Když se na sebe začnou tvářit kysele a vypadá to, že si zase vjedou do vlasů kvůli tomu baráku, tak zkusím vstát a udělat pár kroků. To vždycky jeden z nich potichu řekne *sleduj ho* a myslí si, že je asi neslyším, jasně, pes a neslyší, a já vstanu a trochu se mi třesou nohy a udělám pár kroků a pak se zase svalím na koberec. No jo, trochu přehrávám, ale ono to funguje.

Za měsíc jsem se uzdravil a všechno začalo nanovo. Hádky, slzy, praskání dveřmi. Do toho Malej začal v září chodit do školy, dokonce se párkrát v noci počůral. No bože, tak mu nařežte novinami jako mně. A takhle pořád dokola, až do zimy. Ještě že jsou ty Vánoce. Jenomže Vánoce, to zase smrdí průšvihem – Malá se poprvé zvedla a začala sama chodit. A všichni z toho totálně paf. To je toho, já chodil už v pěti týdnech! A ještě něco – taky jsem u toho nezničil celý byt, jako tadyhle princezna.

„Jé, Romane, dívej, ona jde ke stromečku!“

„Asi se jí líbí světýlka.“

„A neměli bychom ji chytit?“

„No jo, už jdu... Simonko, ne!“

Víte, co se stane, když spadne vánoční stromeček na zem? Nic moc, rozsypané jehličí, pár rozbitých baněk. Ale víte, co se stane, když spadne vánoční stromeček na stůl, na kterém stojí adventní věnec se čtyřmi hořícími svíčkami? Tak. Stůl pryč, koberec pryč, stěny černé, v parketách voda, mísa s bramborovým salátem rozbitá. Jo, a pes pořezaná tlama, protože ten salát se sklem sežral, idiot. Tlapa mi od loňska srostla, už ani nepajdám, no tak mám zavázanou hubu a musí mě krmit. Nemají čas řešit, kde a za co koupí pozemek, a dokonce ani kdo nechal na zemi špinavé ponožky (spoiler: byl to Velkej). Teď musí jeden krmit mě a druhý Malou. A když nás nekrmí, tak se snaží uklidit ten binec po požáru. Jo, kdeže loňské Vánoce bez kapra jsou, letos je to bez salátu, bez mísy, bez koberce a bez tapet. V lednu už jsem ty protivné kaše nemohl ani vidět, roztrhal jsem si obvazy a začal žrát normálně, bolest nebolest, hádky nehádky.

„Maruško, podívej se na toho blbce, beztak mohl takhle žrát už dávno a jenom nás zneužíval.“ Maruško. Takhle jí už dlouho neřekl.

„Něco mě napadlo, Marie. Víš, jak jsme se dívali na ten pozemek v Bítýšce?“

„Ten s tou zahradou z kopce u řeky?“

„Jo, tak já jenom přemýšlím, jak by tam Pišta přežil, s tou svojí povahou. Vždyť on by tam spadl do Svratky a utopil se!“

„Počkej, ale tobě se ten pozemek strašně líbil!“

„No, strašně. Byl nejmíň hrozný z těch šesti, co jsme viděli, to je tak všechno. Já, když si pomyslím, kolik tam je práce a nervů všude, tak se mi do toho skoro až nechce.“

„No jo, ale tady asi zůstat nemůžeme.“

„No...asi ne. Jasně, že ne. Domeček, to musí být, že jo.“

Ten loňský rok byl takový nějaký...jiný. Malej si zvykl ve škole, Velcí se hádali už jenom tehdy, když Velkej přišel pozdě z práce, prostě se to nějak dalo přežít. O stavbě už se tolik nemluvalo, domluvili se, že ještě rok počkají.

Jenomže na Vánoce se to stalo. Zase. Když necháte dvouleté dítě samotné, pak se nedivte, že začne dělat psí kusy. Doslova. Že si přisune židličku ke kuchyňské lince a vyleze na ni. Na židličku, ale pak i na tu linku. A leze dál, až do skříňky, kde maminka schovává na talíři vanilkové rohlíčky.

Jenomže i když jste malé dítě, může se stát, že dvířka od skříňky nevydrží vaši váhu a utrhnou se s vámi. To pak padáte z metru a půl rovnou na zem a nejspíš se zabijete, nebo si aspoň hrozně ublížíte. Pokud zrovna pod vámi právě nestojí Pes Hrdina, který vás zachrání. Hrdina, který by rád zmínil, že byl připraven na místě právě proto, aby Malou zachránil, až bude padat. Ale bohužel to zmínit nemůže, protože ve skutečnosti tam čekal, až nějaký ten rohlíček upadne i pro něj. No, ale důležitý je výsledek, že? Malá spadla do měkkého a dvířka v její ruce taky. Malé se nic nestalo, dvířkům taky ne, jenom psí záda pod nimi nějak povolila a já jsem si v tu chvíli fakt myslel, že jsem se rozpadl na dva psí kusy. Zadní nohy jsem necítil, takže jsem ani nekňučel, jenom tam ležel a nehýbal se. Veterinářka říkala, že to je asi mícha a že už jsem starý a že by bylo velké štěstí, kdyby se to zahojilo. Vánoce bez cukroví a bez zadních nohou.

„Pamatuješ, jak jsem vloni říkal, že by se Pišta na té zahradě zabil?“

„No jo.“

„Tak teď už myslím, že by se tam zabili oba,“ smál se Velkej.

„To je fakt. Hele, myslel jsi to tenkrát vážně, že se ti nechce stavět?“

„Nechce, no, ale to je jedno. Chlap musí postavit barák, jinak je k ničemu. Uvidíš, jak tam budete – budeme šťastní.“

„Jenom jestli to do té doby přežijeme. Pokaždé, když mluvíme o tom pitomém baráku, tak se hádáme. Víš - “

„Co?“

„- napadlo mě, jestli bys...jestli bychom vlastně nemohli zůstat tady.“

„Jak to myslíš, tady? Jako tady v bytě?“

„No, já už jsem si docela zvykla a třeba bys to tady taky nějak vydržel, ne?“

„Co blbneš, mně se tady líbí, já bych stavěl jenom kvůli tobě! A teda kvůli tomu, že barák holt musí být. Takže podle tebe nemusí?“

„Jasně že ne, ty trumpeto!“ Teď už se smáli oba.

Hned od jara začala Velká pracovat na částečný úvazek nebo jak se to jmenuje. Velkej má novou práci, chodí brzo domů a v pátek má volno úplně. Jednak se střídají u Malé, která ještě nechodí do školky, jednak taky musí vyměňovat podestýlku v mojí bedně, protože si nedojdu ani na záchod.

No, co vám budu povídat. Další rok uběhl jako voda a už jsou zase Vánoce. Já pořád nechodím, víte? Malá mi nosí do misky vanilkové rohlíčky, když se Velcí nedívají. Já jí za to dávám z misky trochu svých granulí. Teda, ona si je bere sama. Velcí nevidí rádi, když jím cukroví, mám ze sladkého průjem a kdo to potom uklízí, že. No, tak dneska mi Malá místo rohlíčku donesla čokoládu. Takže mě Velkej rovnou popadl a tak jsme tady, v čekárně. Doktorka Kuňáková říká, že do roka umřu. Ne kvůli čokoládě, ale kvůli zádům. Prý nepřežiju to ochrnutí. Velkej to ví. Ale já jsem vám slíbil, že to uvedu na pravou míru. Tak já vám to prozradím, ale nikde to neříkejte, hlavně Našim. Víte, když nechodím, tak se Velcí nehádají a Malej s Malou se smějou. Co když je to tak, že už mi dávno nic není, a kdybych vstal, tak můžu normálně chodit? Co když to jenom hraju? Možná, že kdybych chodil, tak by se Velcí stejně nezačali hádat, protože už si to nějak vyjasnili. Ale možná taky ne. Jsem jenom hloupý pes, než abych pokoušel štěstí. Radši zůstanu ležet a žrádlo přijde samo. A možná i nějaký ten vanilkový rohlíček.